

MINTHA SEMMI MÁS
DOLGUNK NEM LENNE

Életige

2008. március

Chiara Lubich magyarázatával

„Az én eledelem az, hogy annak akaratát tegyem, aki engem küldött, és hogy elvégezzem művét.”

(Jn 4,34)

Csodálatos Jézusnak ez az igéje, amelyet bizonyos értelemben minden keresztény elmondhat magáról. Ha megéljük, jócskán előre visz bennünket életünk „szent utazásán”. Jézus Szamariában megpihent Jákob kútjánál, és beszélgetni kezdett egy samáriai asszonnyal. Tanítványai közben elmentek a közeli városba enni-valót venni. Amikor visszatértek, csodálkozva látták, hogy a Mester egy asszonnyal beszélget, de egyikük sem kérdezte meg tőle,

hogy miért. Amikor az asszony elment, étellel kínálták Jézust. Ő azonban gondolataikba látott, és elmagyarázta nekik, hogy mi mozgatja cselekedeteit. Így szólt: **„Van eledelem, csak nem tudtok róla.”**

Mi ez az eledele?

Minden nap szükségünk van táplálékra ahhoz, hogy életben maradjunk. Ezt Jézus sem tagadja. Itt is eledeletről beszél, tehát egy természetes szükségletéről, de azért, hogy aláhúzza egy másik típusú táplálékra való igényét, ami **még fontosabb**, és amiről nem mondhat le.

Jézus azért szállt alá az Égből, hogy megtegye annak akaratát, aki Őt küldte, és beteljesítse művét.

Nincsenek saját gondolatai és tervei, csak az, amit Atyja elgondolt. Szavai és cselekedetei is az Atyától származnak,

nem a saját akaratát teszi, hanem azét, aki Őt küldte. Ebből áll Jézus élete, ez csillapítja éhségét, így módon táplálkozik.

Jézus eledeleének tekint, hogy az Atya akaratát tegye: gyakorlati váltja, magába szívja, „megemészti”, azonosul vele, ebből nyer Életet.

Vajon mi az Atya akaratát, mi az a mű, amelyet Jézusnak el kell végeznie?

Az, hogy üdvösséget hozzon az embernek, hogy soha el nem múló Életet adjon neki. Jézus, miközben a samáriai asszonnyal beszél, felfedi Isten tervét, aki Atya, és azt akarja, hogy minden ember részesüljön az Ő életének ajándékában. Ennek a műnek a beteljesítésén fáradozik Jézus, hogy aztán tanítványaira, az egyházra bízta.

Vajon mi is meg tudjuk élni ezt a Jézusra annyira jellemző igét?

Természetesen! Úgy tehetjük ezt meg, hogy pillanatról pillanatra teljesítjük azt, amit kér tőlünk, tökéletesen, mintha semmi más dolgunk nem lenne, mert Isten nem is akar többet.

Táplálkozunk tehát minden pillanatban azzal, amit Isten akar tőlünk, és megtapasztaljuk majd, hogy ez **teljesen betölt, békét, örömet, boldogságot ad, és – nem túlzás ezt mondani – az üdvösség elővételezése lesz számunkra.** Így Jézussal együtt napról napra mi is hozzájárulunk ahhoz, hogy elvégezzük az Atya művét.

Történt egyszer, hogy...

Mióta megismertem a

„Gyerekek az egységért” mozgalmat, igyekeztem megismertetni mindenkit ideálunkat, Istent, aki mindenkit szeret. De semmilyen eredményt nem értem el. Főleg barátom felé próbálkoztam, aki ateistának tartotta magát. Beszédében és gondolkodásmódjában Istennek semmi nyoma nem volt. Nagyon szenvedtem amiatt, hogy ő ilyen, főleg azért, mert ő volt a legjobb barátom.

Az egyik „Gyerekek az Egységért” találkozón beszéltem a többieknek róla és a vele való nehézségemről, és megértettem, hogy nem arra kell kihegyeznem a kapcsolatunkat, hogy megismertessem vele a mi ideálunkat, hanem elég, ha Jézust látom benne, és szeretem őt. Ezután így tekintettem rá és pillanatról pillanatra éltem azt, amit Jézus javasolt nekem. Sok alkalom volt: segítettem neki a tanulásban, beszélgettem vele az őt érdeklő dolgokról, és mindenekfölött sokat imádkoztam.

Egyik nap misére mentem, és nagy meglepetésemre a templomban találtam őt. Kifelé menet elmondta, hogy nem tudja miért, de azon a reggelen kedve támadt elmenni a misére. Ráadásul azt kérte, hogy egy nap kísérem el őt szentgyónásra. Nagy öröm volt ez nekem. A végén észrevettem, hogy nem csak ő közeledett Istenhez, hanem én is.

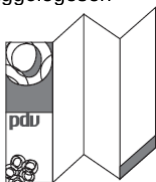
Lucas - Venezuela

www.teens4unity.net

1. Kivágni

2. Behajtani négy részre függőlegesen

3. Behajtani két részre vízszintesen

